

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: I Vittenberg, i Sachsen-Land

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "I Vittenberg, i Sachsen-Land", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 344. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid109916.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 119.

Vittenberg.

Egen Melodi af *H. Matthison-Hansen* eller *L. M. Lindeman* .

I Vittenberg, i Sachsen-Land,
Der er en Grav tilskue.
Der hviler sig en from Guds-Mand
Alt under Kirke-Bue;
Hvad her han heed, det veed Enhver,
Som har sin Gud og Bibel kiær,
Men hvad han hedder nu hos Gud,
Skal Engle for os sjunge ud,
Naar vi med ham forsamles.

Han lukked op den Herrens Bog,
Som var saa fast forseiglet,
Han saae, paa Herrens Syner klog,
Guds Herlighed i Speilet,
Med Mund og Pen paa Moders-Maal
Han trodsed Band og Staal og Baal,
Men hvad der trodsed Herrens Ord,
Det sank i Aske, sank i Jord,
For Herrens Torden-Kiler.

Trods List og Vold, trods Band og Baal,
Gik Ordet vidt om Lande,
Med Liv paa Folkets Tunge-Maal
345 Alt op til Nørre-Strande;
Det lød ved Donaus Kildevæld,
Det høit gienlød fra Dovre-Fjeld,
Ved Bloksbjerg og ved Hekla klang
Det liflig sødt i Kirke-Sang,
Da var det Lyst at leve!

Da han gik hjem, den fromme Mand,
Til Herren i det Høie,
Da sørged Christne vidt om Land,
Saa vaadt var mangt et Øie,
Han fulgdes til sit Hvilested
Af lærde Mænd og Læge med,
Ja, mangan Ridder, gæv og bold,
Med Taarer salved da sit Skjold,
Dog Herrens Ord dem trøstet.

Naar Herren saer sin gode Sæd,
Sig Fienden ei forsømmer,
Han Klinte strøer paa samme Sted,
Mens Folket rolig drømmer;
Mens Folket sov, de lærde Mænd
Om Bogen stred med Mund og Pen,
Da gik det, som det maatte gaee,
At Klinten voxde høit paa Straa,
Og Kornet krøb i Jorden.

Tohundred Aar hinanden jog,
Og daglig blev det værre,
Saa Fiendens Tal hvert Aar tiltog,
Og Vennerne blev færre!
Den Bibel Synden tugter haardt,
Den piner os, o, tag den bort!

Saa hvisket det i mangan Vraa,
Og deres Børn, som hvisket saa,
De raabde høit det Samme.

346

Der gik saa stadseligt et Tog
Af Høie og af Lave,
De agtede Vorherres Bog
Hos Luther at begrave,
De To, saa raabde vilde Flok,
Til Fædrene var gode nok,
Men vi har Kraft og Dyd og Kløgt,
Kom ei til os med Herrens Frygt!
Vi voxet er fra Riset!

Der gik fuldmange lærde Mænd
I Spidsen af den Skare,
De spotted kiækt med Mund og Pen
Guds Ord det dyrebare,
Det var fuldnykelig en Gang,
Forlorne Skjalde glade sang,
Og Klerkene paa Skrømt kun lod,
Som om de stod den Flok imod,
De flygted eller fulgde.

Lutherus! paa det høie Nord
Profetisk du har peget,
Der, sagde du, skal boe Guds Ord,
Naar det fra os er veget!
Ak, vil dit Folk Guds Ord forsmaae,
Da gid det sees, du kunde spaae!
Bli'r Ordet huusvltldt trindt om Land,
Gid aldrig dog af Bøg og Gran
Det fattes her en Hytte!